

"Als de 'groten' onder ons sterven, verspreidt hun licht zich over het universum"

Bericht van de Raad van Grootmoeders - december 2013

Toen Nelson Mandela stierf, verloren we een van de Groten op aarde, een van diegenen die zo nu en dan onze planeet vereren met hun grenzeloze liefde. Wanneer zo iemand sterft, kunnen we verdriet voelen, spijt of zelfs angst. Als we dit in woorden zouden vatten, zou het iets worden als: "Wie blijft er nu over om ons te gidsen en te inspireren?" Gevoelens zoals deze kwamen op toen Gandhi werd vermoord, toen Moeder Teresa stierf en toen verschillende andere verlichte geesten de planeet verlieten. Telkens als een grote ziel de aarde verlaat, voelen wij die achterblijven ons vaak verlaten, lijkt het alsof ons iets ontnomen werd, alsof we het morele en spirituele leiderschap, waar we zo naar hunkeren, verloren hebben.

De Grootmoeders zeggen: "Wees niet bang als diegenen die jullie eren sterven, want de leegte die ze achterlaten vult zich meteen met liefde. Als een vijfhonderd-watt lamp dooft, lichten onmiddellijk honderd vijftig-watt lampen of duizend kleine vijf-watt lampen op. Deze kleinere lampen worden soms eerst nauwelijks opgemerkt, maar doordat er zoveel zijn, verlichten ze de duisternis net zo goed. En als hun gebundelde licht door het Net van Licht heen schijnt, wordt de duisternis *echt* verjaagd.

"Er is vandaag geen tekort aan licht en liefde op jullie geliefde planeet en er zal ook nooit een tekort aan zijn," beloven de Grootmoeders. "Als de Groten overgaan, wordt hun licht vrijgegeven en verspreid over het universum, om te stralen over een veel groter gebied dan eerst mogelijk was. Omdat ze niet meer beperkt zijn door hun kleine vorm, kan het licht van deze Groten nu verder en wijds uitstralen.

Omdat hun licht verder en verder uitdeint, verlicht het uiteindelijk de hele kosmos, dus ook de aarde. En op het moment dat dit gebeurt, komen alle individuele lichten samen om de duisternis rondom jullie te verdrijven, mekaar bemoedigend en kracht gevend, samen het pad verlichtend voor hen die na jullie komen. Jij bent een van de lichten waarover we het hebben", zeggen de Grootmoeders, "en velen van jullie schijnen veel helderder dan jullie denken. Sommigen van jullie stralen vandaag misschien tien watt, anderen vijftig watt, sommigen honderd watt of meer. Maar wat jullie potentie op dit ogenblik ook is", zeggen ze, "je straalt helder en puur en je kracht zal toenemen met de tijd.

Het is jullie taak om je licht te laten schijnen", zeggen ze. "Dit is ook wat jullie vreugde geeft. Stralen is je natuur", leggen de Grootmoeders uit, "want stralen is wat een licht doet."

De Grootmoeders vertellen ons dat we moeten ophouden met te doen alsof we niet weten wie we zijn. *Er is geen tijd meer om onszelf te vertellen hoe klein en onbeduidend we wel niet zijn.* Daar is eigenlijk nooit een tijd voor geweest en zal er ook nooit één voor zijn. We zijn groter dan men ons heeft 'wijsgemaakt', groter dan wat we aan onszelf hebben verteld dat we zijn. Nelson Mandela sprak hierover. Hij zei: *"We zijn niet bang dat we zwak en onbeduidend zijn. Onze grootste angst is dat we machtiger zijn dan we ons kunnen inbeelden."*(*) Is het niet vreemd dat wat ons bang maakt niet onze zwakte is, maar onze eigen kracht?

Hoe vreemd het ook zijn mag, we kunnen het ons niet langer veroorloven weg te lopen voor de kracht die in ons gloeit. Het is tijd om de woorden van de Grootmoeders en van Mandela letterlijk te nemen. Tijd om onze angsten achterwege te laten en gewoon te stralen. Immers: "Als 't niet nu is, wanneer dan wel? En als wij het niet zijn, wie dan wel?"

(*) NvdV: de quote is eigenlijk niet van Nelson Mandela, maar van de schrijfster Marianne Williamson, die op haar beurt de inspiratie haalt uit "A Course in Miracles". Voor meer info: <http://www.aetw.org/mandela.htm>